

[Inger Stilling Pedersen.]

svagt. Barnets velfærd er et vidt begreb, og vi har defineret det sådan: hvis barnet tager skade af at være i hjemmet enten sjæleligt eller legemligt. Man kan måske ellers komme ud for, at et barn fjernes, fordi nogle mener, at det ud fra deres synspunkt tjener barnet bedst.

Derfor ønsker vi også en tilføjelse, så der kommer til at stå, at kun det sociale udvalg kan fjerne et barn fra dets hjem. Hvis andre gør det, en privatperson eller en organisation, må barnet bringes tilbage, når forældrene ønsker det. Samtidig har vi ønsket tilføjet, at der ikke kan udbetales hjælp til et barn uden forældrenes samtykke.

Jeg skal igen understrege, at vi vil stemme for lovforslaget, når det endeligt skal vedtages, men at vi ønsker det udsat til 1. april 1976, og at vi vil stemme for de af socialministeren stillede ændringsforslag.

Hanne Reintoft (DKP):

Jeg tror, der er mange her i landet, der har det som jeg, at de aldrig havde drømt om, at de skulle komme i den situation, at de skulle foretrække at køre videre med vores gamle, slidte og efterhånden næsten ubrugelige forsorgslov i stedet for den nye lovgivning, vi i mange år har ventet os så meget af.

Men hvis det forslag til bilstandslov, der nu er ved at tage endelig form, skal være det sidste resultat af socialreformkommissionens anstrengelser, må man sige, at man har gjort sig mange unødige tanker om bedre og mere menneskeverdige sociale forhold og om et nyt system i det hele taget.

Lovforslaget er gennemsyret af kontrolforanstaltninger af hensyn til sikkerhed og tryghed, ikke for dem, der trænger til sikkerhed og tryghed, men for statsapparatet, det er gennemsyret af gamle snævre transbegreber og så snævre beløbsrammer, at hjælpen stadig vil have den virkning, vi kender fra langvarig understøttelse, nemlig at den i stedet for at resocialisere betyder begyndelsen til en yderligere deroute.

Refusionsreglerne gør i sig selv loven uegnet til vedtagelse, og man skulle synes, at der fra sagkyndig side var kommet tilstrækkeligt med advarsler herom.

Socialministerens ændringsforslag er små

og beskedne. Man har ikke lyttet til de mange saglige indlæg, der er kommet i debatten, også fra socialarbejdernes organisationer. Vi kan stemme for de fleste af dem, men det er ikke det, vi havde håbet og ventet der skulle komme.

Derimod kan vi ikke stemme for de konservative ændringsforslag, der så stærkt betoner bloktilskuddenes fordele. Vi deler ikke den opfattelse, at bloktilskud vil give bedre social betjening, snarere tværtimod. Lige meget om man kan lide det eller ej, så er det nu sådan, at det eneste, folk får, er de løvbundne ydelser, de skal have.

Så er der fremskridtspartiets ændringsforslag. Da jeg så dem, vidste jeg ikke, om jeg skulle le eller græde, men da jeg havde tilbragt adskillige timer med at gennemgå dem, må jeg indrømme, at det nærmest var på grådens rand, jeg var.

Hr. Glistrup har så ofte talt om, at man i dette folketing udtaler sig suverænt om det, man ikke har forstand på, og den fremgangsmåde er unægtelig taget i anvendelse af fremskridtspartiet her. Også her kunne man have lyttet til, hvad kloge mennesker havde at sige, men det har man afskåret sig fra i fremskridtspartiet, fordi man har startet en mageløs usaglig og usmagelig forfølgelse af en bestemt befolkningsgruppe i vores land, nemlig socialarbejderne.

Det er en af de mest modbydelige forekomster i de senere års politiske liv, at man tager ganske bestemte befolkningsgrupper ud og begynder på en konstant nedrakning af dem. De offentligt ansatte og ikke mindst socialarbejderne har i den senere tid måttet finde sig i de groveste og mest usaglige bagholdsangreb, man længe har kendt til. Og hvem kommer de så fra? De kommer fra mennesker — med hr. Glistrup i spidsen — der er rekrutteret fra samfundslag, hvor man aldrig har gjort en indsats for andre mennesker, uden at det gav fortjeneste, og uden at der var profit bagved.

Der findes dygtige, og der findes mindre dygtige socialarbejdere, gode og mindre gode mennesker, men som helhed er det dog en menneskegruppe, der i beskedne lønrammer og uden udsigt til at berige sig gør et stort stykke arbejde og har skaffet sig en stor erfaring. Det er ikke advokaterne, der for en lille løn og på gratis overtid sørger for, at folk får deres ret i dette land, det ved